

↳ Tallér Edina

Lehetek én is

(részlet)

Nem múlik

Ma alkotásnapot tartunk itthon. A lányom könyvet ír. Rajzol, írni még nem tud. Teleírja a csíkos füzetét színes, piros, sárga, lila babákkal, az a címe, hogy *Tündérek Könyve*. Zöld fű a lap alján, aztán párhuzamos, narancssárga szaggatott vonalak felfelé, zebra az égbe. Mosolygós lények szállodálnak pöttyös szárnyakkal, vagy felhőn ülnek vigyorogva. Sosincs este, süt a nap. A fiamék azt a feladatot kapták irodalomórán, hogy egy tetszőleges műfajban dolgozzák fel Daidalosz és Ikarosz történetét, háromfős csapatokban. A mi csapatunk, mármint az övék, úgy döntött, dramatizálja a helyzetet, írtak egy drámát erről az ügyről. Kartonlapból szárnyakat vágnak ki, tollakat rajzolnak rá, elég kicsi, csak A/3-as kartonlapot találtunk itthon. Ez is jó a srácok szerint, jelzésértékű szárnyak. Van próba, főpróba, minden. Holnap lesz az előadás, remélem, nyernek. Semmiben sem engedik, hogy segítsék. Nem is akarok, nézem inkább a készülődést. A fiam telefonálgat, szervezget, rászól a húgára, hogy most ne zavarj, kicsim, dolgozom. Szeretem nézni, ahogy a férfiak dolgoznak, nagyon fontos munkát végeznek, most mindenki maradjon csendben. Három srác, meg van szervezve az élet, lépésről lépésre, ki mit csinál, te ezt, én azt, kész vagy már, ne lazálj. Tudják, mit akarnak, öröm nézni, előre, előre, csak a cél, csak a cél. A fiamat nem érdekli, ki nyer, szerinte az a lényeg, hogy jó legyen az előadás. A haverja viszont igazi harcos, kemény, alapos, eszes. Ő írta a szöveggönyv nagy részét, például ezt: „Most pedig jól figyelj rám, Ikarosz! Mikor már a levegőben leszünk, csak engem kövess! Ne repülj túl közel se a Naphoz, se a vízhez! Repülj egyenesen! Úgy tudsz a levegőben maradni, ha csapkodsz a szárnyaiddal! Ha kanyarodni akarsz, dőlj be, oldalra! Ne maradj le gyönyörködni a tájban, hanem repülj tovább!” A fiam rendező. Letöltötte

a telefonjára az *Under The Bridge* című dalt, úgy tervezi, a gitárszólóra lesz öngyilkos Daidalosz a történet végén. „Zárókép: Daidalosz haját fújja a szél. Kitarja karjait, majd beugrik a tengerbe. Elsötétülés, taps. (Ha lesz.)”

Szemben a lakásunkkal, kicsit távolabb a budai hegyek, közelebb egy tízemeletes panelház. Nézelődök. Nem dohányzom, csak néha kimegyek cigizni az erkélyre, főleg este, sötétedés után, vagy kora reggel, úgy négy körül. Nem húzzák el a függönyt, belátni a szobákba, hajnalban mit keres fenn ennyi ember? Kávét főz, vasal, reggelizik, az autista kisfiús családból az anya épp réstésztát nyújt, a kissrác áll mellette, topog, egyik lábáról a másikra áll és rugózik, bólogat, mindig lefelé néz. Van egy fiatal srác a mellettük lévő lakásban, számítógép előtt ül, szerintem játszik. Szerelmesek állnak a másik erkélyen, bámulnak lefelé, nézik a tájat, bár itt inkább csak jelzőlámpák, gyalogátkelőhelyek és egy benzinkút van. Beszélgetnek, pezsgőznek, a srác megsimogatja a lány haját, leveszi a pólóját, aztán heves csókolózás, ölelkezés, simogatás. Van egy kanapé az erkélyükön, tuti. Nem látszik a betontól, de szerintem kanapé van ott, arra feküdtek le, úgy folytatják. Négy óra negyvenöt-kor megy el itt az első villamos, csörömpöl vagy csilingel vagy hogy kell ezt mondani. Dudál?

Majd el fogok innen menni. Szeretek itt lenni, annyira azért nem, hogy maradjak. Jó lenne a szerelemre gondolni, bár nem hiszem, hogy visszatart, csak jó lenne most valami olyanra gondolni, ami nem múlik el. Esetleg régi barátokra, akik még mindig megvannak. A barátnőmre például, ő rejtegette gyerekkoromban a naplómát és a cigit nagymamám elől. Még mindig

megvan. Mármint a barát, százötvenhárom kilométerre lakik innen, havonta meglátogatom. Vagy rád is jó lenne gondolni, arra a városra, arra az erkélyre, arra az ölelésre. Tekintet, hang, esőszag. Épp békülés van valami nagy összeveszés után, mondd a magadét, sok szép szó, egyikre sem emlékszem. A szemedre igen, legalább ennyi, a hangodra is, és a romantikára. Ki nem állhatom a romantikát, ezt biztos mondtam akkor is, már csak az hiányozna, hogy eleredjen az eső, pont most, mikor az erkélyen szeretkezünk, esőszag, szivárvány, szerelmes pillantások, sosem hagylak el, én se téged, és így tovább, ilyen lehet mondani? Lehet, ez igaz, az ilyesmi nem múlik el, nem hagylak el soha, annyi csak, hogy majd el fogok innen is menni.

Barátnőm a konyhában, épp cigarettát sodor, feketére lakkozta a körmét, begyakorolt mozdulatokkal tömi a dohányt, valamiért jól áll neki, pedig nagyon csúnya, amikor egy nő cigarettát sodor, főleg, ha fekete a körme. Neki jól áll. Álmos, ásít, mindig fáradt, sötét karikák a szeme alatt, kék szemek, sötét karikák, pont jó. Rosszul van, csalódott, állandóan van valami baja. Szerelmi bánatok. Ásít, feláll, nyújtózkodik, két csészét vesz elő. Kérsz kávét? Kérek. Nagyon lassan, nagyon sokáig készíti, elég rosszul főz, nekem ízlik. Megkérdezem, hogy van, szomorúnak látszik. Azt mondja, nem szomorú, nincs rosszul, mondjuk jól sem, nem is tudja, hogy van. Nem gondolkozik ilyeneken. Feltörték az ímélfiókját, fogalma sincs, ki lehetett, valószínűleg egy kis hülyegyerek, aki ilyenekkel szórakozik, de neki nagyon rosszul esett. Ha az embert meglesik, bűnösnek érzi magát, még akkor is, ha nincsenek nagy titkai. Nincsenek nagy titkaim, mondja, csak egy sráccal leveleztem már jó ideje, még nem találkoztunk soha. Viszont az a sok levél meg üzenet, amit váltottak,

nagyon sokat jelentett. Jól működő kapcsolat volt, meséli, aztán jött ez a hülyegyerek, feltörte a fiókomat és kitörölte az üzeneteket. Na és? Ott folytatjátok majd, ahol abbahagytátok. Persze, persze, ott folytatjuk, helyesel, csak az a baj, hogy nem maradt semmi. Nincs emlékem, csak a szavak voltak, azt meg kitörölte ez a kis genyó. Más emlékem nincs, se egy arc, egy szempár, vagy mondjuk a hangja, illata, semmi. Még az a kurva chat-ablak is azt írja ki, ha ráklikkelek a sráca, hogy: nincs előzmény. Mit folytassak?

Kerestem délután egy képet, esküdni mertem volna, hogy a családi albumban van anyámról egy nagyon szép fotó. Az unokatesómmal állnak valami ünnepségen, mosolyog a képen anyu és rövid a haja. Meg akartam mutatni, milyen jól áll neki, hátha ettől kedvet kap, mert tényleg jó lenne, ha levágnánk a haját. Sehol sem találtam. Viszont előkerült nagymamám egyik levele. Az egyetlen. Ahogy a kezembe került, akkor kezdtem emlékezni, előtte nem is jutott eszembe, hogy tizenöt évvel ezelőtt elraktam ezt a levelet, legyen emlékem nagymama kézírásáról és szavairól. A lottózót lottóirodának nevezte, a gyógyszeres gyónyszernek írta és az a kedvenc mondatom, hogy: „Szeret és sokszor buszil, Mama.”

A lányom mosolygófejeket rajzol a párás üvegre, a fiam a szoba közepén táncol. Bohóckodnak nekem, így csábítanak be, ha túl sokáig vagyok kinn. Vissza kéne mennem. Jó itt. Tegnap este a 47-es villamoson keringőzött egy szerelmespár, ma délután meg hajléktalannak adta át a helyét egy férfi és még szivárványt is láttam. Sok ez így egy kicsit, tudom, de több legyen inkább, mint kevés.

